

не можемъ да мислимъ за нѣкое прѣстѣпление. Достатъчно е само да помислимъ за онази велика сжщина, която стои прѣдъ насъ и ние заставаме въ положението на човѣкъ. Азъ съмъ началникъ на гарата. Нѣкой се обръща за услуга къмъ менъ и си дигне ржцѣтъ. Казвамъ: приятелю, и безъ да си дигашъ ржцѣтъ, азъ мога да ти услужа, нѣма нужда да ги дигашъ.

Сега, всички ние страдаме отъ единъ голѣмъ недѣгъ, искаме да угодимъ. Кому? — На народа. Още кому искаме да угодимъ? — На себе си. Още? — На своитѣ приятели. Още? — На своитѣ ближни. Още кому? — На този — на онзи, на всички. Да, ще угодимъ на всички, но въ края на краищата ние безслѣдно изгубваме своя животъ. Ние, съврѣменнитѣ хора, се люлѣемъ. Даже напрѣднали души има, които се съмнѣватъ. Нѣма какво човѣкъ да се съмнѣва. Важниятъ въпросъ въ свѣта не зависи отъ това, на какво мѣсто седи свѣщъта, на какъвъ свѣщилникъ е поставена, дали на дървенъ, на сребъренъ или на златенъ, а зависи отъ нейната свѣтлина. Свѣщъта може да е поставена и на нѣкой камѣкъ, важното е дали гори и какъ свѣти. Слѣдователно, всѣко учение трѣбва да съдържа въ себе си животъ, трѣбва да има духъ. Божиятъ духъ, който изтича отъ всички хора, трѣбва да бѣде за тѣхъ една обща връзка, да ги съединява въ едно. И тогава нѣкои запитватъ: какъ ще позная, дали съмъ въ Бога, или вѣнъ отъ Него; какъ ще позная кога съмъ Го намѣрилъ? Казвамъ: ржката какъ познава, дали е намѣрила човѣка, или не? Щомъ ржката е здрава, тя е на човѣка отгорѣ, намѣрила го е. Щомъ е здрава, тя ще се